

Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu

P6_TA(2008)0180

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2008 r. „Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu” (2007/2184(INI))

(2009/C 259 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dni: 15 grudnia 1999 r. w sprawie trzeciej konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Seattle ⁽¹⁾, 25 października 2001 r. w sprawie otwartości i demokracji w handlu międzynarodowym ⁽²⁾, 13 grudnia 2001 r. w sprawie posiedzenia WTO w Katarze ⁽³⁾, 25 września 2003 r. w sprawie piątej konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽⁴⁾, 12 maja 2005 r. w sprawie oceny rundy z Ad-Dauh w następstwie decyzji Zgromadzenia Generalnego WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽⁵⁾, 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowania szóstej konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽⁶⁾ oraz 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy z Ad-Dauh w następstwie konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu ⁽⁷⁾,
 - uwzględniając deklaracje końcowe posiedzeń konferencji parlamentarnej na temat Światowej Organizacji Handlu (WTO), przyjęte w Genewie w dniu 18 lutego 2003 r., w Cancún w dniu 12 września 2003 r., w Brukseli w dniu 26 listopada 2004 r., w Hongkongu w dniu 15 grudnia 2005 r. oraz w Genewie w dniu 2 grudnia 2006 r.,
 - uwzględniając porozumienie z Marrakeszu, ustanawiające Światową Organizację Handlu,
 - uwzględniając deklaracje z konferencji ministerialnej WTO, przyjęte w Ad-Dausze w dniu 14 listopada 2001 r. oraz w Hongkongu w dniu 18 grudnia 2005 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie rady konsultacyjnej pod przewodnictwem Petera Sutherlanda ze stycznia 2005 r., dotyczące przyszłości WTO ⁽⁸⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie WTO za rok 2004 w sprawie światowego handlu,
 - uwzględniając art. 56 Deklaracji z Hongkongu w sprawie kroków, które należy podjąć w celu zapewnienia pełnego zaangażowania oraz wsparcia ze strony kluczowych agencji ONZ, w tym Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), w procesie WTO oraz w obecnie trwających negocjacjach,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0104/2008),
- A. mając na uwadze, że WTO odgrywa zasadniczą rolę wśród wielostronnych organizacji, które mają swój wkład w międzynarodowe zarządzanie gospodarcze, lepsze sterowanie globalizacją i sprawiedliwszy podział płynących z niej korzyści i muszą działać wspólnie na rzecz realizacji milenijnych celów związanych z trwałym rozwojem,
- B. mając na uwadze fakt, że kiedy w Ad Dausze w Katarze rozpoczęła się w 2001 r. obecna runda WTO, nazwana została oficjalnie „dauhańską agendą rozwoju”, co podkreśla, że priorytet stanowi pomoc krajom rozwijającym się oraz ubogim w uzyskaniu większych korzyści z liberalizacji handlu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 18.10.2000, str. 121.

⁽²⁾ Dz.U. C 112 E z 9.5.2002, str. 326.

⁽³⁾ Dz.U. C 177 E z 25.7.2002, str. 290.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, str. 393.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, str. 397.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, str. 126.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 155.

⁽⁸⁾ „The Future of the WTO — Addressing Institutional Challenges in the New Millenium” (Przyszłość WTO — wyzwania instytucjonalne w nowym tysiącleciu), sprawozdanie rady konsultacyjnej dla dyrektora generalnego Supachaia Panitchpakdiego (WTO, styczeń 2005).

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

- C. mając na uwadze, że UE przywiązuje największą wagę do zachowania dorobku wielostronnego systemu handlu i pozostaje zdecydowanie zaangażowana na drodze do sukcesu rundy z Ad-Dauhy,
 - D. mając na uwadze, że pomimo trudności napotkanych podczas negocjacji wysiłki mające na celu doprowadzenie tej rundy do pomyślnego zakończenia trwają i powinny być wspierane,
 - E. mając na uwadze, że różnorodne negocjacje handlowe dwustronne i regionalne, rozpoczęte niedawno przez UE z wieloma partnerami na świecie powinny się uzupełniać zamiast stanowić alternatywę dla zakończenia rundy z Ad-Dauhy,
 - F. mając na uwadze, że pomijając aktualne obawy dotyczące zakończenia rundy z Ad-Dauhy oraz krytykę poszczególnych stanowisk zajmowanych w różnorodnych kwestiach poddawanych dyskusji, już w chwili obecnej należy przygotować okres po Ad-Dausze,
 - G. mając na uwadze, że już w roku 2004 rada doradcza pod przewodnictwem Petera Sutherlanda przeprowadziła znaczącą analizę przyszłości WTO i wyzwań instytucjonalnych, jakim musi ona sprostać; mając na uwadze, że za zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu przedstawionym przez wspomnianą radę dyrektorowi generalnemu WTO w styczniu 2005 r. nie poszły żadne konkretne działania,
 - H. mając na uwadze, że sprawą pilną jest obecnie ponowne otwarcie tej debaty w świetle ostatnich wydarzeń oraz dogłębne przeanalizowanie wielu aspektów związanych z funkcjonowaniem WTO w celu zwiększenia zarówno skuteczności, jak i zasadności tej organizacji,
 - I. mając na uwadze, że wnioskowana przez Parlament Europejski debata instytucjonalna w WTO w żaden sposób nie jest sprzeczna z kontynuowaniem i ewentualnym zakończeniem rundy z Ad-Dauhy,
1. ponawia apel do wszystkich zainteresowanych stron, a zwłaszcza do gospodarek wschodzących, o okazanie elastyczności w celu odblokowania rundy z Ad-Dauhy i zawarcia porozumienia całościowego, zrównoważonego i korzystnego zarówno dla pobudzenia handlu międzynarodowego i światowego wzrostu gospodarczego, jak i dla rozwoju słabiej rozwiniętych krajów planety;
 2. jest ponadto zdania, że teraz bardziej niż kiedykolwiek należy podjąć refleksję na temat procesu podejmowania decyzji, mandatu, funkcjonowania i przyszłości WTO w celu dokonania ewentualnej reformy tej organizacji;
 3. zwraca się do Komisji o jak najszybsze przedstawienie w Genewie stanowczej inicjatywy służącej ponownemu podjęciu tej debaty; zachęca Komisję do nawiązania nieformalnych kontaktów w tej sprawie z innymi członkami WTO mogącymi poprzeć tego rodzaju inicjatywę oraz z dyrektorem generalnym tej organizacji, któremu przed końcem roku 2008 należałoby przedstawić sprawozdanie z wyników tych konsultacji;
 4. z zadowoleniem przyjmuje znaczącą reformę WTO i przypomina o znaczeniu handlu, będącego skutecznym narzędziem służącym rozwojowi oraz ograniczaniu ubóstwa; podkreśla, że multilateralizm ma istotne znaczenie jako mechanizm wspierania wolnego i sprawiedliwego handlu, a także dla realizacji milenijnych celów rozwoju ONZ;
 5. uważa, że silna WTO, wyposażona w oparty na zasadach system handlu międzynarodowego oferuje krajom rozwijającym się możliwości likwidacji ubóstwa; ubolewa, że ograniczone zasoby stawiają kraje rozwijające się w niekorzystnej pozycji negocjacyjnej; podkreśla, że UE powinna popierać wzmocniony sekretariat WTO i zwiększone środki na wsparcie techniczne, w szczególności dla rozwijających się krajów członkowskich, aby umożliwić im zajęcie się swoimi specyficznymi problemami;

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

6. zauważa, że WTO jest jedyną światową organizacją nienależącą do organizacji związanych z ONZ, której rolą jest ustalanie zasad, i wskutek tego działalność WTO ogranicza się ściśle do spraw samej polityki handlowej; wzywa Komisję do umieszczenia tego problemu natury strukturalnej na jednym z pierwszych miejsc w programie reformy WTO;

7. jest zdania, że proponowane działanie powinno przede wszystkim skupiać się na celach jako takich wielostronnego systemu handlu w trosce o wzajemne wspieranie się oraz spójność z działaniami prowadzonymi przez inne organizacje międzynarodowe; uważa za szczególnie konieczne wzmocnienie koordynacji działalności WTO z działalnością MOP, Organizacją Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), UNEP, Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) oraz Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) oraz Protokołu z Kioto w sprawie energii odnawialnych w celu zagwarantowania większej spójności w procesie decyzyjnym tych organizacji; w związku z tym jest zdania, żeby przyznać MOP status obserwatora przy WTO oraz powołać komisję ds. handlu i godziwej pracy na wzór komisji ds. handlu i środowiska naturalnego;

8. wzywa do gruntownego rozpatrzenia kwestii lepszego włączenia problemów pozahandlowych w obszar zasad WTO celem umożliwienia członkom dążenia do osiągnięcia uzasadnionych celów polityki, przy jednoczesnej ochronie dostępu do rynku; podkreśla w związku z tym, że wysiłki zmierzające do przyjęcia międzynarodowych norm winny być silnie wspierane przez UE i że należy przyznać pomoc niezbędną krajom rozwijającym się w celu spełnienia takich norm;

9. wzywa do przeanalizowania w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych i we współpracy z WTO nowych połączeń, jakie powinny zostać utworzone między wielostronnymi organizacjami, tak aby zagwarantować spójność ich działań oraz poszczególnych porozumień i konwencji międzynarodowych w służbie trwałego rozwoju i eliminacji ubóstwa;

10. stoi na stanowisku, że stanowiącym największe wyzwanie wymogiem w odniesieniu do zharmonizowania systemu ONZ oraz WTO będzie konieczność zagwarantowania przez WTO całkowitej zgodności zasad handlowych z przepisami z zakresu ochrony praw człowieka oraz normami społecznymi i ekologicznymi;

11. popiera oparte na motywowaniu podejście dotyczące przestrzegania przez członków WTO norm w zakresie ochrony środowiska i norm społecznych, ale jednocześnie wzywa do przeanalizowania zgodnych z nimi sposobów na rozwiązywanie kwestii społecznych i środowiskowych praktyk dumpingowych;

12. popiera analizę problemów natury społecznej oraz odnoszących się do kwestii płci i środowiska naturalnego, w tym dotyczących zatrudnienia, praw pracowniczych oraz związanych z tym przepisów w przysłym badaniu mechanizmu przeglądu polityki handlowej przeprowadzanym wśród członków WTO;

13. zachęca uczestników debaty do zastanowienia się nad ograniczeniami metody organizowania negocjacji handlowych w systemie długotrwałych „rund”, angażujących wszystkie kraje członkowskie WTO w dyskusję nad szerokim wachlarzem tematów w oparciu o „jednolite zobowiązanie”; uznaje historyczne zasługi tej metody dla ustanowienia i rozwoju wielostronnego systemu handlu oraz umożliwienia stopniowej liberalizacji, a także wzajemnych i wielostronnie korzystnych zobowiązań; jest jednak zdania, że w obszarach, w których osiągnięto wystarczające postępy (jak obecnie w przypadku ułatwień dla handlu) wykorzystać można by w przyszłości inne formy, bardziej elastyczne i skuteczniejsze;

14. uważa, że struktura instytucjonalna WTO mogłaby być usprawniona, jeżeli istniałoby wyraźne rozróżnienie pomiędzy działaniami związanymi z negocjowaniem nowych zasad i nowych zobowiązań a tymi, które są związane z realizacją istniejących umów; podkreśla znaczenie tego ostatniego rodzaju działań, których w żadnym wypadku nie należy poświęcać w kategoriach środków i uwagi politycznej ze strony krajów członkowskich WTO;

15. sugeruje, aby odpowiedniość i możliwość stosowania obowiązujących wielostronnych zasad handlowych była przedmiotem regularnej oceny mającej na celu ich ewentualne przystosowanie;

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

16. wzywa do ponownego określenia roli i rozmiaru konferencji ministerialnej; stwierdza, że istnieje już tendencja krajów członkowskich WTO do faworyzowania bardziej nieformalnych sposobów koordynacji i decydowania na tym szczeblu i zauważa, że w roku 2007 nie została zwołana żadna konferencja ministerialna pomimo wyraźnych zapisów w porozumieniu z Marrakeszu, dotyczących częstotliwości tego rodzaju posiedzeń; zachęca kraje członkowskie WTO do wyciągnięcia wniosków z takiego rozwoju wydarzeń;

17. potwierdza znaczenie parlamentarnego wymiaru WTO dla umocnienia legitymacji demokratycznej i przejrzystości negocjacji WTO; podkreśla znaczenie pracy konferencji parlamentarnej na temat WTO, organizowanej wspólnie przez Parlament Europejski i Unię Międzyparlamentarną i której działalność mogłaby zostać zintensyfikowana;

18. przypomina, że parlamentarzyści, jako wybrani przedstawiciele obywateli, mają do odegrania ważną rolę w negocjacjach handlowych, w szczególności w negocjacjach prowadzonych w obrębie WTO;

19. podkreśla potrzebę utworzenia zgromadzenia parlamentarnego WTO, wyposażonego w uprawnienia konsultacyjne, z uwagi na brak demokratycznej odpowiedzialności i legitymacji WTO, oraz z zadowoleniem przyjmuje wszelkie reformy, które wzmocnią związki parlamentarzystów z WTO;

20. wzywa członków WTO do udzielenia wystarczającego wsparcia swoim parlamentarzystom, aby uczestniczyli w rozwijaniu parlamentarnego wymiaru WTO; wzywa Komisję do podjęcia w tym celu inicjatyw w ramach WTO; podkreśla, że dopóki WTO nie podejmie takiej odpowiedzialności, parlamentarny wymiar WTO zapewniany będzie przez Konferencję parlamentarną w sprawie WTO organizowaną wspólnie przez Parlament Europejski oraz Unię Międzyparlamentarną;

21. wzywa do wprowadzenia bardziej demokratycznego systemu podejmowania decyzji w WTO, uwzględniającego poglądy wszystkich członków, wśród których są kraje o różnym poziomie rozwoju;

22. nie uważa ani za realne, ani nawet za pożądane kwestionowania zasady konsensusu w procesie podejmowania decyzji w WTO, który w odróżnieniu od głosowania większościowego (lub w systemie ważenia głosów) gwarantuje równość wszystkich członków; uważa jednakże, że można by rozważyć liczne możliwości mające na celu ułatwienie, w zależności od przypadków, wyłaniania się takiego konsensusu;

23. uznaje propozycje zawarte w wyżej wymienionym sprawozdaniu P. Sutherlanda w sprawie podejścia kilkustronnego przewidującego umowy o przystąpieniu bądź odstępie w przypadkach, gdy niemożliwe jest osiągnięcie konsensusu, potwierdza jednak swoje zaangażowanie na rzecz multilateralizmu i ostrzega, że kilkustronność nie będzie bezwarunkowo korzystna dla krajów rozwijających się i może pogłębiać przepaść między krajami rozwiniętymi a krajami rozwijającymi się;

24. obserwuje mnożenie się w obrębie WTO nieformalnych grup skupiających większą lub mniejszą liczbę krajów członkowskich WTO wokół pewnych wspólnych interesów sektorowych czy regionalnych, a także często użyteczną rolę odgrywaną przez te grupy w syntetyzowaniu stanowisk i formułowaniu kompromisów; zachęca kraje członkowskie WTO do refleksji nad możliwością lepszego kontrolowania tworzenia i funkcjonowania takich grup w trosce o przejrzystość i skuteczność oraz nad możliwością udostępnienia im środków niezbędnych do działania;

25. przypomina, że równe i skuteczne uczestnictwo wszystkich członków, łącznie z krajami najsłabiej rozwiniętymi (LDC), musi zostać właściwie rozważone we wszelkich reformach systemu handlu wielostronnego;

26. uważa za podstawowe umocnienie aktywnego uczestnictwa krajów rozwijających się, tak aby czuły się w pełni reprezentowane w procesie negocjacji i były w stanie określać i wyrażać swoje interesy handlowe oraz bronić ich, np. wprowadzając system reprezentowania koalicji, a nie stałej grupy państw oraz przyznając wystarczające środki na rozwój wiedzy i zdolności technicznych tych krajów; podkreśla, że odpowiednie środki niezbędne są również krajom rozwijającym się w celu skutecznego wdrażania zasad WTO oraz dopasowania się do reform, i tym samym lepszej integracji w ramach systemu światowego handlu;

27. nalega na promowanie większego udziału i reprezentacji krajów rozwijających się w radach wykonawczych, jak również wewnętrznych systemów sprawozdawczości, przejrzystości i należytego zarządzania;
28. z zadowoleniem przyjmuje zawartą w sprawozdaniu P. Sutherlanda propozycję włączenia uregulowań finansowych dotyczących pomocy technicznej jako zapisanego w umowie prawa LDC, tak aby mogły one w znaczący sposób uczestniczyć w wielostronnym systemie handlowym; podkreśla kluczowe znaczenie budowy potencjału w krajach rozwijających się w celu wzmocnienia ich zdolności do negocjowania, do określania potrzeb i strategii oraz do wypełniania zobowiązań w ramach WTO;
29. jest zdania, że powracająca kwestia utworzenia swojego rodzaju „rady w ograniczonym składzie” czy „komitetu dyrekcyjnego” WTO, przeznaczonych do przygotowywania i ułatwiania decyzji podejmowanych przez konsensus na szczeblu Rady Ogólnej zasługiwałyby na głębsze rozważenie; zastanawia się jednak, jak można by uzyskać reprezentację w poszczególnych przypadkach i nalega na konieczność nałożenia na tego rodzaju organ wymogu odpowiedzialności przed ogółem członków WTO i przejrzystości wewnętrznej;
30. podkreśla zasadniczą rolę sekretariatu WTO i uważa, że ważne jest, aby w skład sekretariatu wchodziła proporcjonalna reprezentacja urzędników z państw rozwiniętych i rozwijających się w celu zapewnienia skutecznego pełnienia przez niego obowiązków;
31. pragnie uważnego rozpatrzenia kwestii roli sekretariatu WTO i jej dyrektora generalnego; zastanawia się nad ograniczeniami zbyt sztywnego stosowania zasady zarządzania systemem przez rządy krajów członkowskich WTO (zasada „member driven organisation”); uważa za konieczne zwiększenie środków i zasobów finansowych i ludzkich sekretariatu WTO; zauważa jednak, że przyznanie organom WTO prawa do podejmowania inicjatywy w celu promowania interesu „zbiorowego” spowoduje pojawienie się kwestii legitymacji demokratycznej, odpowiedzialności oraz przejrzystości;
32. sugeruje, że sekretariatowi WTO można by zostawić pewną swobodę w zakresie podejmowania inicjatyw w interesie instytucji, proponowania kompromisowych rozwiązań w przypadku blokady, czy nawet przewodniczenia pracom niektórych organów w trosce o kontynuację i bezstronność; podkreśla, że propozycjom tym musi towarzyszyć poważna refleksja nad sposobami naboru członków sekretariatu oraz nad odpowiedniością zasobów do powierzonych zadań;
33. wyraża przekonanie, że brak wystarczającego rozróżnienia wśród krajów rozwijających się, pomimo dużej różnorodności poziomów rozwoju gospodarczego i specyficznych potrzeb, może stanowić dużą przeszkodę w przyjmowaniu skutecznych środków na korzyść tych krajów, zgodnie z ogłoszonym celem rundy z Ad-Dauhy i szkodzi krajom rozwijającym się, które wymagają większej pomocy; nalega, by najlepiej rozwijające się kraje wzięły na siebie część odpowiedzialności już podczas obecnej rundy i poczyniły wkład wspólny do ich poziomu rozwoju oraz konkurencyjności (sektorowej);
34. jest zdania, że ponowne sformułowanie szczególnego i zróżnicowanego traktowania (SDT) ma kluczowe znaczenie dla zasadności WTO z punktu widzenia rozwoju; takie ponowne sformułowanie powinno obejmować nowe zróżnicowanie między krajami rozwijającymi się należącymi do WTO oraz podejście do SDT oparte na potrzebach rozwojowych poszczególnych krajów, a nie kategorii krajów; zaleca, aby przy różnicowaniu stosować efektywne kryteria, uwzględniając nie tylko wzrost PNB, ale także wskaźniki takie jak indeks niestabilności gospodarczej (EVI) oraz indeks handlu i rozwoju (TDI);
35. uważa, że należałoby poważnie rozpatrzyć kwestię podziału na kategorie lub podkategorie nie tylko krajów rozwijających się, ale także wszystkich krajów członkowskich WTO, na podstawie obiektywnych kryteriów związanych nie tylko z produktem krajowym w celu możliwego zróżnicowanego stosowania istniejących lub będących w trakcie negocjowania umów;
36. uważa, że przejrzystość przy opracowywaniu i prowadzeniu polityki handlowej jest uzasadnioną potrzebą społeczeństwa, obywateli i parlamentarzystów; wyraża uznanie dla rzeczywistych postępów osiągniętych od chwili utworzenia w roku 1995 przez WTO w dziedzinie przejrzystości zewnętrznej, a także dla skuteczności jej polityki komunikacyjnej; podkreśla znaczenie posiadania przez podmioty gospodarcze oraz wszystkie zainteresowane podmioty społeczeństwa obywatelskiego stałego dostępu do wysokiej jakości informacji na temat wielostronnych zasad handlowych i ich rzeczywistego stosowania czy na temat wszelkich odstępstw praktykowanych przez państwa członkowskie WTO;

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

37. popiera zaproponowane przez dyrektora generalnego WTO idee mające na celu umocnienie mechanizmu dotyczącego „czynnej przejrzystości”, a także kontrolę i skuteczny nadzór stosowania zasad i zobowiązań podjętych przez kraje członkowskie WTO w celu zagwarantowania ich rzeczywistego i całkowitego wdrażania; zachęca WTO do kontynuowania wysiłków w tej dziedzinie, a jej kraje członkowskie do przyznania tej organizacji wystarczających środków na ten cel;

38. przypomina, że protokół umowy w sprawie rozwiązywania sporów stanowi od roku 1997 przedmiot negocjacji mających na celu wyjaśnienie niektórych z jej zasad oraz poprawę ich stosowania; ubolewa nad przedłużającym się brakiem wyników tych negocjacji; wspiera propozycję UE dotyczącą wzmocnienia niezależności organów zajmujących się rozstrzygnięciem sporów;

39. przychylnie odnosi się do tego, by w ramach procedury rozwiązywania sporów „istotne posiedzenia stron” (substantive meetings with the parties), grup specjalnych i organu odwoławczego, z uwagi na sądowy charakter procedury, odbywały się odtąd publicznie, tak jak jest przyjęte dla posiedzeń sądu, i by dokumenty, szczególnie komunikaty stron lub ekspertów, były udostępniane publicznie, za wyjątkiem rzadkich i należyście uzasadnionych przypadków;

40. jest zdania, że mechanizm rozwiązywania sporów WTO ogólnie dobrze spełniał dotychczas swoją rolę, ale że niezbędne byłyby pewne dostosowania, zwłaszcza na poziomie realizacji zaleceń lub decyzji organu rozwiązywania sporów; popiera nadanie systemowi rozstrzygania sporów bardziej sądowego charakteru, które wzmocniło wiarygodność zobowiązań WTO, zapewniając bardziej wyrównaną pozycję członków WTO;

41. podkreśla potrzebę zapewnienia, aby organ rozwiązywania sporów tak interpretował przepisy WTO, aby należyście uwzględnić obowiązujące międzynarodowe przepisy socjalne i dotyczące ochrony środowiska, a także — w przypadku, gdy to konieczne — wzywa Komisję i ogół członków WTO do zmiany przepisów WTO w tym zakresie;

42. rozważa możliwość wprowadzenia sankcji wobec krajów, które odmawiają dostosowania swojego ustawodawstwa czy przepisów do swoich zobowiązań, a na korzyść krajów poszkodowanych przez tego typu ustawodawstwo czy przepisy, zwłaszcza gdy chodzi o niewielkie gospodarki, nieposiadające wiarygodnej możliwości zastosowania środków represji;

43. zachęca kraje członkowskie WTO do wykorzystania faktu prowadzenia szerszej debaty nad ewentualną reformą tej organizacji do kontynuowania i zamknięcia procesu przeglądu protokołu umowy;

44. uważa, że oprócz ograniczenia bądź zniesienia barier handlowych (integracja negatywna) w ramach WTO powinna być również promowana pozytywna integracja wśród jej członków;

45. jest zdania, że kwestia przystąpień również powinna znajdować się w programie takiej debaty; wyraża ubolewanie, że niektóre negocjacje w sprawie przystąpienia do WTO przedłużają się ponad wszelkie rozsądne terminy z powodu blokowania jedynie przez jeden lub kilka krajów członkowskich WTO;

46. zachęca kraje członkowskie WTO do rozważenia kwestii ustanowienia specjalnego statusu przedakcesyjnego dla krajów kandydujących, które, nie zamknąwszy jeszcze negocjacji dwustronnych w sprawie dostępu do rynku ze swoimi głównymi partnerami w obrębie organizacji, zobowiązują się do bezzwłocznego wywiązywania się ze wszystkich zobowiązań wynikających ze stosowania istniejących zasad; nalega na fakt, że decyzja przyjęcia bądź nie nowego kraju członkowskiego do WTO powinna zawsze być podejmowana w oparciu o rozważania ściśle handlowe;

47. jest zdania, że inicjatywa UE „Wszystko oprócz broni” jest dobrym przykładem otwarcia krajom najsłabiej rozwiniętym dostępu do rynku;

48. przypomina o wciąż niewdrożonym art. XXXVIII ust. 2 lit. a) Układu GATT 1994, określającym zobowiązanie wszystkich członków WTO do stabilizacji i poprawy warunków rynkowych dla podstawowych produktów o zasadniczym znaczeniu dla krajów rozwijających się będących członkami WTO, a także uważa zdecydowane działanie w sprawie tego artykułu za istotny aspekt zreformowanej WTO;

Czwartek, 24 kwietnia 2008 r.

49. podkreśla, że debata nad reformą WTO powinna stanowić ćwiczenie o charakterze głównie politycznym i jej powodzenie będzie wymagać wysokiego poziomu zaangażowania i determinacji ze strony krajów członkowskich WTO; pozostawia tym ostatnim troskę o zdecydowanie, w ramach jakiego organu WTO prace te powinny być prowadzone oraz o roli, jaką mógłby w nim odgrywać dyrektor generalny; zwraca się natomiast o włączenie do tej pracy parlamentów krajów członkowskich WTO za pośrednictwem konferencji międzyparlamentarnej w sprawie WTO;

50. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów kandydujących, rządowi i parlamentom innych krajów członkowskich WTO oraz WTO.

Umowa o wolnym handlu WE/Rada Współpracy Państw Zatoki Perskiej

P6_TA(2008)0181

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między WE a Radą Współpracy Państw Zatoki Perskiej

(2009/C 259 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 lipca 1990 r. w sprawie znaczenia umowy o wolnym handlu, która ma zostać zawarta między EWG a Radą Współpracy Państw Zatoki Perskiej (GCC) ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie globalnego wymiaru Europy i zewnętrznych aspektów konkurencyjności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Globalny wymiar Europy: konkurowanie na światowym rynku. Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wspólnej europejskiej strategii wobec państwowych funduszy majątkowych (COM(2008)0115),
- uwzględniając porozumienie gospodarcze między państwami należącymi do GCC przyjęte w dniu 31 grudnia 2001 r. w Maskacie, sultanacie Omanu, oraz deklarację GCC z Ad-Dauhy z dnia 21 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia unii celnej dla Rady Współpracy Państw Zatoki Perskiej,
- uwzględniając art.188 lit. c) i n) ust. 6(a)(v) traktatu z Lizbony, zgodnie z którymi Rada musi zwrócić się o zgodę Parlamentu przed zawarciem jakiegokolwiek umowy międzynarodowej obejmującej obszary objęte zwykłą procedurą ustawodawczą,
- uwzględniając roczne sprawozdania Parlamentu Europejskiego na temat praw człowieka,
- uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.9.1990, str. 216.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0196.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0206.